

היגיון הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורכי-משנה:
דוב איתן, ברנד נאדל, אורי סלע

עורך כיתוב:
איתן נבירול
הכתב הראשי:
עמנואל פרת
חברי המערכת:
יהואל כהן, ניצה נביל, גלילי רותי ורד, בוני זקבי, יוחנן ורפאלי, אריאל אבנרי, שבתאי לוי, משה לזר, אביבה סטן, עמוס קינן, סילבי משת.

הציר הראשי:
שמואל כהנר
מנהל מבצעים:
שלמה אדיר
עורך דפוס:
אריאל אבנרי
מנהל מעבדה:
נתן רוזן

רח' גליקסון 8 תל-אביב. מען המברקים:
"עולמפרט" ת.ד. 136, טלפון 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א סל' 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המודעות. מלבד עבור מודעות המתפרסמות תחת הכותרת "רו"ח לצרכן", "רו"ח לבחור", "רו"ח לנסוע" וכו'. המוכנות עליהן חבוי המערכת ונבדקות על-ידי המדור "רו"ח לבחור" כולל מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכןן ולדעות המובעות בהן ושאינן משקפות ב"שום צורה שהיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

מכ- 934, שנה 18; כ-א אלול תשמ"ט, 8.9.1955; המחיר: 350 פרוטה.

2 יולי '55

אפילו עסק מכנים שאינו זקוק למשלמה מסים. יהיו מודעות בשפע, וגם כמה תחומות. אם כן, למי זה מוקד? רק לענין עצמי. כי לאט לאט נוצר חייך בין העתונות החיים שית ובין שרתים סגורים שאינם יותנים דריסת-רגל לבטאונים אשר בהם מבקש רוב רובו של העם את האינפורמציה המוסמכת והבלתי-מוסמכת. ואז טוענות מפלגות-השל-טון שאין כסיוי מתאים לפעולות חיוביות מעל דפי העתונות.

רק בנקודה אחת מכאיבה הבעייה באמת. הרי זה המקום בו נפגשת העתונות עם היריות החשוב ביותר במדינה, הקרוב ביותר ללבבות כולנו: צבא-ההגנה.

זה"ל סגור כיום בפני העתונות החנושית. ישנם מישורים החתומים בעתונים בשם "סופ" רנו הצבאי", אולם כל תפקידם של אלה לש" בת ולשמוע, יחד עם כל הציבור, את הודעת תיו היכשות והקצרות של דובר צה"ל ברדיו. מפעם לפעם מותר להם להיות עדים עת עונד הרמטכ"ל את אות החניך המצטיין בטכס הסיום של אחד הקורסים. וזאת זו פיקעת אפילו כשנשיא המדינה מבקר ביחידות עתונותיות ויורה חמשה כדורים במטווח בטאון המטכ"ל. במחנה שאינו רואה את עצמו משומ"ם מסוגל להתחרות עם העתון נות באמצעים אחרים. אנו מוחלים לו על ביקורי הנשיא. אולם העניין המור ביותר כשהמדובר בפעולות בעלות חשיבות לאומית ובינלאומית. תעמולת ישראל כולה מייסדת על פעולות אלה ולא עוד הוא שתעמולה זו מעוררת כיום צחוק במערכות עתונות ה"עולם, לעומת התעמולה היעילה והורויה של מדינות ערב. כל פעולה צבאית בגבולות "ר"אל מתפרסמת תמיד, ללא יוצא מכלל, מפי מקורות ערביים קודם כל. כעבור יר-מיים באה הגירסה הישראלית, המתפרסמת בכמה שורות באחד העמודים האחרונים של עתוני העולם.

וכל זה למה? מפני שמנוי וגמור עם מי שהו לשמור את הסוד הגדול כסופו עתונאי אכסקלוסיבי לתעון המטכ"ל, שמערכתו אינה כוללת אף עתונאי אחד בעל יכולת מקצועית מוכרת בציבור. רק לכתבים אלה ניתנת הגישה החופשית למקורות האינפורמציה. אי-אפשר להסביר זאת אפילו בנימוי קיב"ש של בטחון: רוב העיתונאים הם חיילים בחופשה-שלי-חדוש, נושאי תעודות מילואים לואים של צה"ל, ועלים מעל לכל ספק בטיחותם. ביניהם יש שקנו לעצמם שם לאומי ובינלאומי ככתבים קרביים במלחמת תש"ח. לא פעם ניצלה מעורבותם במחנה את קשריהם עם מוסדות הבטחון כדי למנוע במועל סריסום כתבה בעתון אחר, עד להעתקה ופריסומה במחנה עצמי.

אין זה עניין אישי של עתונאים שנעשה להם עוול, גם לא עניין עסקי של עתונאים. כאן המדובר בבטחון המדינה, בשמה הבינילאומי, בכריאותה הפנימית. ככבודו ומעמדו הציבורי של צה"ל ובלבדעת דברו לעם.

אורי אבנרי

מכתבים

אישה השנה

אחרי הקרב על האיוונים, יכול רק אישה אחד להיות אישה-השנה: משה רבינו. אבינו, כידון, חיפה... האישה שניבא מראש שאין מוצא אלא לכבוש את הרצועה: מנחם בגין. ישראל צור, ירושלים... עטור זקן, וקוף קומה, חובק את העוין: הצנחן העברי.

אביבה גלר, נתניה... משה ברק, שחסק את השומית-לכוד של הקהל הרחב בישראל ובעולם להרפת הכפיה הרתית השוררת במדינת ישראל, וגם לכך שהחוננים הנאורים במדינתנו התחילו להתעורר ולהתארגן למאבק למען שינוי המצב המכויש.

ד"ר אלכסנדר זקי, תל-אביב... השנה לא התבלט אצלנו כל אדם מיוחד, שיש להכתירו כאישה השנה. לכן, יש לבחור הפעם לא באישה השנה, אלא בימית השנה. ודמות זו בועינינו היא: מצפוני של האדם העומד מול חמשת היליות המורצות קולו מצד אחד, ומזכיר הלשכה הניצב ליד אותו אדם מצד השני, כשקורן אור היוצאת מדמותו של השופט המנוח ד"ר בנימין הלוי מאירה את הנוף הישראלי של שנת תשמ"ו.

רוני ומשה תודר, בני-ברק

תזמורת מוזרית

העולם הזה היה נשאר העתון היחיד המכין את נפש הדור הצעיר. תודה על הכתבה המאלפת, "נוער עברי לאו הערב" (העולם הזה 933) המתארת ברוב מה שמרנישים כולנו — שאין לנו מה לעשות.

כן, 23, תל אביב... אני בן 33, חשבתי שאני מתחיל להיות זקן. אולם אחרי שראיתי את הכתבה הזאת אני אומר: אני צעיר בכמה מאות שנים! "הנוער" הזה שנועד זמן איך לו דם בעורקים, אף זה אני אומר למרות שכבר ספרתי בראשי כמה שערות שייבה.

הקורא לשם קלע ולא החטיא כחוט השערה הלבנה. נוער עברי לאו הערב? ליד מרכזי!!!

צבי כהן, אייטש ריקודים לצלילי תזמורת פזיאיון.

הזירות, סיבוב מסוכן

בארה"ב, אין לתוכן הסיפור על הסיבוב החמישי מאת אורי אבנרי (העולם הזה 931) כל קשר מיוחד עם הזירות הדתיות. אולם שנאנו להזרות זו אינה יודעת סיני מבלי שהוכר "יהיה הרוש לתוכן הסיפור, מציון הסופר כי שרה-הבריות הוא נוצר דתי שהיה שנוא על חבריו בשל עסקיו המפוקקים".

אורי אבנרי מסין את הכול בין מציאות של הוזה לרמיון. אני מתכוננת להשמעתו של בני-ברק, כפי שאישיותו נראית לאורי אבנרי כיום, לאחר חליפת המחמאות ההדדית. לדעתו, שילוב הקטע הזה בכתבה, שהינה דמונית לח" לזינו, מוכיח הוכרטיס מדהים.

שושנה שורץ, קרית-ביאליק... הקטע הנידון לא דיבר על ב"י. ג"י, אלא היה דרוש להערכת הקו המדיני שלו — ש"גרם למאורעות 1975.

מאריילין והיידים

הייכות כמדור המכתבים על מספר הילדים הרדודים לאם הישראלית, מצחיק את התרגולות. אין זה שום ענין של הניוון. כל עוד תרדוף האשה הישראלית העירונית אחרי הילמות היל-

כדיים ותראה את עצמה כמאריילין מנורו שניה, לא תזכור את יעודה האמיתי בתים בין מאניקור ופדיוקר, פלסול תמידית ותופרת קפה וקולנוע, מניין תחם זמן לטפל בילדים?

אבי כרמון, רמת-גן

באו בנינו על משבר, וזמן אין ללדת... מורו שלכם הייכות הזה על מספר הילדים במשפחה התנהל מעל עמודי העולם הזה (926 והלאה) רק בין נשים. האם אין הנכר שותף לעניין?

יצחק בויס, תל-אביב

בימיה מסוימת, כן.

יופיטר כותב ארמית

כשיופיטר כועס, סימן שאינו צודק. הוא הרין לנבוי אברהם ברליון שכל כך התרגו במכתבו (העולם הזה 932) על ההצעה לכתוב עברית בי-אומיות לאטיניות.

הכעס מקורו בכורות המכתב ה"עברי", כי ביכול, של ימינו אינו יותר עברי מאשר הכתיב הסיני. המכתב העברי האמיתי אבד לאבותינו כי נלדת ככל. כשחזרו לארץ בימי עובד ונחמיה, הביאו עמם את כתיב הנלות, הוא הכתיב הארמי שאנו משתמשים בו. אנו יכולים לכתוב באותו צדק כמכתב הספרדי, הערבי או הרומי!

רוברט קליין, ירושלים
אבל הגלות המקדימה — זוכה.

בגליון הבא של

העולם הזה

גליון ראש השנה תוביע הכתבה הגדולה על

אם רצונך לבחון באיזו מידה זהה ההערכה שלך עם הערכת המערכת, רשום לפניך מדר מי צריך היה להיות, לדעתך, אישה השנה, וכמו כן, מי, לדעתך, אישה המדינית, האישה הצעירה, אישה הכנסת, אישה המשפט, אישה האמנות, אישה התיאטרון, אישה המדע, אישה הספרות, אישה הספורט, אישה העתונות והאשה של תשמ"ו. עם הופעת הגליון הבא תוכל להשוות את דעתך לדעתם של העורכים.

בשם אדנה הרחמן והרחום

ברשימה על "גדרתון של עלי האון" (העולם הזה 930) דיברת על ערה מכין עדות אשר נתחלקו בין האיסיפאל. עדות אלה אינן מוסלמיות, ואין הן ירושתיות של הנביא מוחמד. אני מבי קש מהמערכת להסביר יותר על העדות האלה ולא לקרוא להן מוסלמיות, כי המוסלמים אינם מתייחסים להם כסונים, ושלא יתבלבל הקהל! אין לדעת שתמוסלמי הוא כמו החשאישי האלה, או כמו הבהאיין.

ש. יוסף, כפר סייבה, המשולש בניגוד לדעתו של הקורא ש. יוסף סייבה, מקובל על הקהל הלא-מוסלמי כי כל העדות והכיתות המאמינות בקוראן ובדת מוחמד הן מוסלמיות.

לכן עז גבי שחור

האם שכתה נברת אמר יעקובסון שהזירה מפני הילודה הנדולה בקרב עדות המזרח (העולם הזה 931) שיש בקרב בני עדות-המזרח חוננים מש" כ"יב"ש? האם בטוטה היא שבקרב בני אירופה אין חוננים כורים ועמי-ארגונות? הניני נמנה עם בני עדות-המזרח, כרם, אינני נחשף כלל וכלל, וכמוני וטובים ממני לא אלפים מבני עדתי. תתקד דעתה של הנברת יעקובסון — אין אנו חושבים כלעיקר להציק את הארץ בילדינו.

הניני מאהל לנברת אמר מלנה הבית ילדים (נאשכונים) שיהיו לה את הגלות העצמות מפני הפלישה המררחית.

הלל יוסף, רמת-גן

...אין כפי ברבים לתאר את רכבון שנאת-האחים הנובע מסיוס מכתבה של אסתר יעקובסון. אולם, אוכל להניד לה בכיתה בני אסתר יוסף, ותוא יבוא, ו"האנשים הנחשלים" (עדות המזרח) יאספו לשלשון, הם לא יצרו את אותה אפלייה הקיימת היום בין יחדיי לרעהו!

ציון פרגיון, מעברת שבות-עם

פסחתם על כביה מאור השובה, והיא מיווג היליות בארץ. מלבד כמה ככות לפני זמן רב, כניון: "דופקים את השחורים", לא הוכפסם לכ" תוב עליה. אנו, בני עדות-המזרח, נהיה אסירי תודה באם תלנו יותר מרץ וערגות לכביה הזאת הדולכת ומחריפה מיום ליום.

אברהם לבאי, בית-ליד

הגבינה המשוטטת

אם באמת זורם דם בעורקיו של עמוס קינן ולא יין צרפתי, אנו, יניש לנו כמכינוי המשוטט כמה חשיכות לבניה.

יצחק בויגה, ירושלים

קמחמבה, ליברו או נקואיות?

כל זמן שקינון סיפק את תאוותי המאריסיות על חשבונם של אחרים, נהניתי מאר. אולם לי אחרונה אני הקרנן אחרי תיאוריו הנאסטרונומיים והאתרוניים רצתי כמה פעמים למסעדה הקרה ביותר והוצאתי הון!

יוחאי בראון, תל-אביב